

Tell Imre

darabokban

bárcsak lennék egy
orrszarvúbogár
ami gombostűre tűzve
megváltásra vár

álmomban kaszát nyeltem...
bennem a
szomorúság aratott
puszta tarló rőt színekkel
szívcafatok

őrt állott víz a polcomon
lépek, leverem
meztelenül hajózom
üvegszilánktengeren

darabokban

Uram ameddig kezedet szorítom
világunk még közös

Te hol kezdődsz
én hol végződöm?
az összes kontúr oly ködös

a kórházban boncol a bánat,
pislákol a neon
szétnyitott mellkassal fekszem
hanyatt a váró asztalon

kápolna

Bárányom trónodhoz térdelni jöttem
kevés a kevés és túl sok a sok

szeráf felhőid úsznak át fölöttem
magamhoz mérem az áhítatot
elered zuhog megáll esik újra
kopog a hold misztikus dobjain átítat

Liturgiádat ki az
ki tudja?

elvét célt irányt a ritmus a rím
cirmos Csillagtant ír
a karcos égre
kartonpapír burája a rétre boltosul;

vonyít a kutya és kushad a mégse
Mindenség brácsáján feszül a húr

... így poroszkál lován meg se hallom
halkan kopogtat kapuin az Alkony.

Fiatal cigányasszony arca

Az angyalok ilyenek és az őzek:
tükros üvegfal, hol a bujaság
(mely fojtó füsttel izzik, mint a tőzeg)
elakad, lohad, nem harap tovább.

Én Istenem, köszönöm ezt az arcot
a tágranyílt szempárral, mely beszél –
merész kristályok, zengő hegyikvarcok
fénylenek benne, és a barna éj.

Szép arc mögött szörny is lehet az ember,
szuka vagy bivaly, vámpír vagy majom....

de én TÉGED, URAM, csodáltalak ma reggel
a szombathelyi pályaudvaron.

Álarcos lány – Salambo (2014, részlet, luszter-terv grafikai munkája)